

жаръ Мехмедъ доди за да преброи заспалитѣ осждены и под-сждимы, Поликарпъ му рече :

— Мехмедъ ефенди, не ти ли каза нѣщо Хасанъ ефенди?

— Какво ? искашъ ли да излѣзешъ да отидешъ въ стаята му ?

— Да, трѣба ми нѣщо.

— Отварямъ ти вратата.

— Да, ще излѣзжъ съ другаря си, и ще работимъ въ стаята на Хасанъ ефенди за да искарамы тосъ вечеръ дрехытѣ.

— Добръ ! Заповѣдайте !

И стражарьтъ отвори вратата къмъ двора.

На двора идѣше дъждъ, блѣскаше са и гърмѣше : бурята бѣ въ силата си и гръмоветѣ на молніитѣ ечахъ.

— Бърже ! Да са неизмокрите ! рече стражарьтъ Мехмедъ, койго държѣше фенерь за да посвѣти на своитѣ и Хасанъ ефендевы любимцы.

Двамата пріятели бѣхъ вече на срѣдъ двора, когато една ослѣпителна огненна свѣтлина отъ молнія и единъ страшенъ гръмъ ги оплаши.

Фенерьтъ на Мехмеда угаси. Дворьтъ на тъмницата свѣти и молнія паднъ. Двамата солдаты при пжтнытѣ врата бѣхъ убиты отъ молніята и желѣзнытѣ врата вече не съществувахъ. Электрическыйтъ огньъ ги стопи, и тесъ двамата пріятели, Поликарпъ и Теофилактъ, пжтътъ за побѣгване бѣ отворенъ и зяпнжлъ.

— Напредъ ! извика Теофилактъ, като блѣскаше Поликарпа.

— Да бѣгамы ! отговори този.

И близнашкытѣ имъ сѣнки са изгубихъ, като исчезнахъ презъ зяпнжлытѣ врата, преди да може нѣкой отъ стражарытѣ да са свѣсти и затече или да разумѣ побѣгванъето имъ

.